

(2000/C 374 E/158)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0687/00
af Michel Hansenne (PPE-DE) til Kommissionen

(9. marts 2000)

Om: Varers oprindelse og toldpræferencer

Når Fællesskabet efter forelæggelse af et oprindelsescertifikat (formular A), som er påtegnet af toldmyndighederne i produktionslandet, indrømmer toldpræferencer ved indførsel af varer med oprindelse i visse udviklingslande, og det efter indførelsen i Fællesskabet viser sig, at oprindelsen ikke er fastlagt i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne, hvilke sanktioner pålægges da – uden at komme ind på detaljer i de nationale lovgivninger – generelt fællesskabsimportøren? Hvilke sanktioner pålægges den toldmyndighed, der har foretaget toldformaliteterne for indførsel i Fællesskabet?

Har Kommissionen i øvrigt i de seneste to år afholdt uddannelseskurser i Fællesskabets regler for oprindelsesbetegnelse i følgende lande: Rwanda, Congo-Brazzaville, Congo (Kinshasa), Liberia, Algeriet, Indonesien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(18. april 2000)

I det af det ærede medlems nævnte tilfælde vil sanktionen normalt bestå i, at fællesskabsimportøren skal betale ikke-præferencemæssige todsatser, selv om han ikke kan vælte beløbet over på de personer, som han i mellemtiden har solgt varerne til. Importøren undslipper således kun, hvis hans berettigede forventning under særlige omstændigheder anerkendes i henhold til EF-domstolens retspraksis. Det samme er ikke tilfældet, hvis oprindelsescertifikatet formular A er blevet udstedt på baggrund af urigtige angivelser fra eksportøren. Ifølge retspraksis er toldklareren (speditøren) i kraft af sin funktion ansvarlig for rigtigheden af de tolldokumenter, han indgiver til toldmyndighederne.

I løbet af de seneste to år har Kommissionen afholdt adskillige uddannelsesseminarer om Lomé-konventionens præferenceoprindelsesregler. Seminarerne tilrettelægges for de enkelte regioner i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS-lande). I juli 1998 blev der afholdt to seminarer for Vestafrika i henholdsvis Côte d'Ivoire (deltagere: Benin, Burkina Faso, Kap Verde, Côte d'Ivoire, Mali, Mauretania, Niger, Senegal og Togo) og Ghana (deltagere: Gambia, Ghana, Liberia, Nigeria og Sierra Leone). I marts 1999 blev der afholdt et seminar for Centralafrika i Cameroun (deltagere: Burundi, Cameroun, Congo-Brazzaville, Congo-Kinshasa, Gabon, Ækvatorialguinea, Rwanda, Den Centralafrikanske Republik, São Tome og Tchad).

(2000/C 374 E/159)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0688/00
af Robert Goebbels (PSE) til Rådet

(13. marts 2000)

Om: Eventuel ændring af EF-traktatens artikel 105, stk. 6

Det fastsættes i EF-traktatens artikel 105, stk. 6, at Rådet kan overdrage ECB specifikke opgaver i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter og andre finansielle institutioner »bortset fra forsikringsselskaber«.

Det store europæiske marked for finansielle tjenesteydelser, som er ved at udvikle sig, kræver en samlet kontrol, særlig efter de mange fusioner/opkøb eller gensidige kapitalindskud mellem banker, forsikringer, investeringsfonde og andre parter i finanssektoren. Flere EU-medlemsstater har allerede indført eller er ved at indføre en samlet national kontrol for hele finanssektoren, herunder også forsikringsselskaber.

Bør man ikke udnytte regeringskonferencen til at foreslå en ændring af artikel 105, stk. 6, for at skabe det nødvendige retsgrundlag for, at Rådet kan overdrage ECB visse specifikke opgaver også vedrørende tilsyn med forsikringsselskaber?

Svar*(18. maj 2000)*

Rådet minder det ærede parlamentsmedlem om, at det i overensstemmelse med artikel 48 (tidl. artikel N) i traktaten om Den Europæiske Union er deltagerne i regeringskonferencen, dvs. repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, der i fællesskab fastlægger de ændringer, der skal foretages i nævnte traktater. Hvis det drejer sig om institutionelle ændringer på det monetære område, skal Rådet for Den Europæiske Centralbank også høres.

*(2000/C 374 E/160)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0690/00
af Antonio Di Pietro (ELDR) til Kommissionen***(9. marts 2000)*

Om: Etablering af et køreteknisk anlæg i Storhertugdømmet Luxembourg

Den frie etableringsret, der er fastsat i EF-traktatens artikel 43, indebærer et forbud mod restriktioner, som hindrer statsborgere i en medlemsstat i frit at etablere sig på en anden medlemsstats område, og er en af grundpillerne i den europæiske opbygning.

Etableringsretten indebærer også forbud mod enhver hindring rettet mod agenturer, filialer eller datterselskaber, som statsborgere i en EU-medlemsstat ønsker at åbne i en anden medlemsstat. Følgelig er det muligt for sådanne personer at oprette og lede virksomheder og selskaber på de vilkår, der ifølge lovgivningen i etableringsstaten gælder for denne stats egne borgere.

Har Storhertugdømmet Luxembourg ret til at nægte en unionsborger, der ikke er luxembourgsk statsborger, den frie etableringsret på grundlag af en formodning om manglende rentabilitet af den virksomhed, som den pågældende ønsker at oprette? Er Kommissionen bekendt med, at dette er, hvad der er hændt en italiensk statsborger, som på grundlag af Transportministeriets bestemmelser af 19. juni 1995 ønskede at åbne et køreteknisk anlæg i Storhertugdømmet, hvilket blev nægtet med den begrundelse, at »økonomiske beregninger viste, at et enkelt center så rigeligt dækkede landets behov«?

Er et så skønmæssigt afslag ikke i strid med konkurrence- og markedsreglerne og til skade for de luxembourgske borgeres ret til valgfrihed?

Er Kommissionen desuden bekendt med, at det luxembourgske Transportministerium den 8. maj 1999 udstedte nogle nye bestemmelser til revision af bestemmelserne af 19. juni 1995 om oprettelsen af køretekniske anlæg i Storhertugdømmet, der stiller nye tekniske krav for reelt af fastholde den monopols-tilling, som det eneste eksisterende anlæg i Colmar-Berg, der er ejet af Goodyear, nyder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein*(17. april 2000)*

Princippet om fri etableringsret, som er fastlagt i EF-traktatens artikel 43 (tidligere artikel 52), gælder, som det ærede parlamentsmedlem påpeger, både for fysiske og juridiske personer. Er der tale om en juridisk person kan der bl.a. etableres agenturer, filialer eller datterselskaber i andre medlemsstater end den, hvor hovedvirksomheden har hjemsted.

Kommissionen ønsker dog at gøre det klart, at der i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 43 kan indrømmes begrænsninger i den frie etableringsret, når disse er tvingende nødvendige af almene hensyn og ikke er mere vidtrækkende end nødvendigt for at nå det tilsigtede mål. En sådan interesse kan dog ikke være af økonomisk karakter.

Det særlige tilfælde, som det ærede parlamentsmedlem nævner, er blevet forelagt for Kommissionen. På baggrund af de oplysninger, som Kommissionen er i besiddelse af, ser det ud til, at de luxembourgske myndigheders økonomisk begrundede afslag ikke er foreneligt med princippet om fri etableringsret i EF-traktatens artikel 43. Denne beslutning, som er baseret på en forordning, som ikke længere var gældende i Luxembourg, da Kommissionen modtog oplysningerne, kan ikke danne grundlag for en traktatbrudssag i henhold til EF-traktatens artikel 226 (tidligere artikel 169), men kan af den pågældende indbringes for de nationale instanser.